

PSALMUL 102 și 103

Părtășia cu Hristos în rezultatele lucrării Sale

Psalmul 22 este Psalmul *i s p ă ș i r i i*, Psalmul 102 este Psalmul *s u b s t i t u i r i i*. Rezultatul ispășirii este învierea lui Hristos (Ps. 22,21) și, pe baza acestei învieri, părtășia "fraților" Săi cu El în toate relațiile în care El stă cu Dumnezeu și Tatăl Său. Rezultatul reprezentării constă în vestirea faptului că acest Om, care "a fost luat", este însăși Dumnezeu cel veșnic, și că aceia a căror poziție a fost ocupată de El stau înaintea lui Dumnezeu într-o stare de îndreptățire desăvârșită. El este *A c e l a ș i* (Ps. 102,27), adică neschimbat în Sine Însuși, și robii Săi stau *n e c l i n t i ț i* (versetul 28).

În Psalmul 102, substituirea nu este substituirea care a avut loc în lucrarea de pe cruce, cu toate că rezultă din ea, când Hristos a fost luat la jumătatea zilelor Sale. Acest Psalm ne arată pe Domnul Isus mai mult ca pe al doilea Adam, care vine pe pământ și ia locul primului om, și asemenea acestuia să fie ridicat și apoi prin mânia lui Dumnezeu să fie "aruncat departe" (versetul 10), cu toate că El era singurul care avea dreptul să rămână păstrat în demnitatea Sa originală. Începutul acestui Psalm este exact contrariul Psalmului 91. Acolo Hristos cel smerit a fost înălțat ca Om în slavă, în timp ce aici, Hristos cel înălțat este aruncat ca om în țărână. Abia după aceea Dumnezeu Însuși I se adresează ca *D u m n e z e u*, și este făcut Urzitorul mătuirii veșnice, pentru toți care ascultă de El.

Vedem aici pe Omul desăvârșit, ca pe Cel disprețuit și singuratec, ca obiect al batjocorii și împotrivirii întregii lumi. Însă în afară de aceasta El este pârjolit ca și iarba, făcut asemenea păcătoșilor și oamenilor fărădelegii și este tratat ca și aceștia (Ps. 102,4; 37,2; 90,5,6; 92,7; 103,15; Isaia 40,6). El trece ca o umbră întinsă; El va fi luat la jumătatea zilelor Sale (Ps. 102, 11,24; 109,23; 144,4). Cu un cuvânt: El va fi tratat ca și primul om căzut, al cărui loc El l-a luat, ca să-l scoată din adâncul în care era prăbușit. "*Unul a murit pentru toți, așa că toți au murit.*" După ce El a suferit toate consecințele neascultării lui Adam, va fi denumit apoi Fiul lui Dumnezeu, îndreptățit și pentru veșnicie punctul central al Slavei dumnezeiești.

Datorită acestei coborâri, datorită minunatei substituiri, în care El a fost mânat de dragostea Sa, noi suntem introduși în toate binecuvântările care se cuvin acum Loțitorului nostru. Mânia lui Dumnezeu L-a lovit pe El, ca astfel ea să fie îndepărtată pentru totdeauna de la noi (Ps. 102,10; 103, 9). Dumnezeu L-a îndreptățit pe deplin, pe El și pe noi. Păcatele noastre nu ne vor mai putea ajunge nici-o dată (Ps. 103,10,12). Dacă El rămâne veșnic (Ps. 102,27), atunci și bunătatea Sa va rămâne veșnic asupra noastră (Ps. 103,17). Noi putem să laudăm din adâncul inimii pe DOMNUL și Numele Său. El a iertat toate nelegiuirile noastre, a salvat viața noastră din groapă; El nu ne-a făcut după păcatele noastre, pentru că El le-a pedepsit în Hristos, și le-a îndepărtat așa de mult de noi, cum stă răsăritul față de apus. Însă pentru ca noi să putem vorbi așa, Hristos a trecut prin toate acestea. Starea noastră, cu toate consecințele ei și în realitatea ei îngrozitoare, El a făcut-o a S a. În felul acesta El a pus totodată sfârșit întregii noastre istorii și a introdus prin Persoana Sa istoria și binecuvântările omului nou.

Așa cum Tatăl are părtășie cu El în ceea ce a făcut, tot așa și noi avem părtășie cu Hristos în toate rezultatele lucrării Sale. Prin faptul că Dumnezeu ne-a vestit că acest Om, care a fost luat la jumătatea zilelor Sale, este Dumnezeu binecuvântat în veșnicie, ne-a dat siguranța care se cuvine Domnului Isus.

De aceea noi putem deja acum să laudăm valoarea și rezultatele smereniei Sale. Aceasta noi o vom face în veșnicie, când El va fi subiectul cântării de laudă universale (Ps. 103, 19-22) și *î n a i n t e d e t o a t e a l n o s t r u*. Noi intonăm acest cântec de laudă din primul verset al Psalmului nostru: "*Binecuvintează, suflete al meu, pe DOMNUL!*"; și chiar *u l t i m u l c u v â n t* ne aparține: "*Binecuvintează, suflete al meu, pe DOMNUL!*" (versetele 1 și 22). Ce privilegiu! Cântecul de laudă

din gura răscumpăraților Săi are mai multă valoare pentru inima lui Dumnezeu, decât cel al îngerilor Săi, al oștirii DOMNULUI, decât toate lucrările Sale!

PSALMUL 110

Părtășia cu Hristos cel proslăvit

În acest Psalm găsim confirmat un adevăr general. De îndată ce este vorba de Hristos în slava Sa cerească, Vechiul Testament nu poate aminti legătura noastră cu El în această stare. Locuirea în locurile cerești este păstrată Adunării și sfinților proslăviți. Psalmii cu care ne-am ocupat până acum, ne-au oferit unele exemple pentru acest adevăr. Chiar și în cele mai sublime expresii ale lor, ei nu ne-au condus nici-o dată mai sus de savurarea binecuvântărilor pământești (Ps. 22,22). De aceea în Psalmul 110 este lăsat la o parte tot ceea ce este cu privire la unirea Adunării cu Hristos în cer. Binecuvântările care sunt amintite aici, sunt numai ale rămășiței lui Israel, ale poporului nou, care va moșteni viitoarea împărăție de o mie de ani pe pământ.

Trebuie totuși adăugat, că dacă în Psalmi este trecută cu vederea moștenirea cerească a Adunării, această omitere are ca rezultat că Persoana lui Hristos Însuși și mărețiile care se cuvin numai Lui sunt scoase mult mai clar în evidență. El ocupă toată scena. Privirea noastră Îl întâlnește numai pe El și este obligată să se concentreze la acest singur obiect și focar al luminii. Este necesar să ne amintim de Psalmul 91, care ne oferă același exemplu, sau de Psalmul 16, a cărui singură temă este Hristos ca Rob?

Dacă acum deschidem Noul Testament, atunci găsim acest Psalm 110 citat de 21 de ori (deci mult mai des decât oricare alt Psalm), ca să descrie părtășia Adunării și a Sfinților legați cu Hristos în locurile cerești, cu El.

Voi reveni în detaliu la această temă, care este tema noastră propriu-zisă, când vom studia acest Psalm. Să nu uităm însă că părtășia poate numai atunci să fie restaurată, când Domnul Isus este singurul obiect al inimii noastre și al gândurilor noastre. De aceea vom începe mai întâi să ne preocupăm numai cu El, așa cum ni-L prezintă acest Psalm.

1. Psalmul 110, ca și Psalmul 22, este un Psalm căruia eu vreau să-i acord o însemnătate centrală. În Psalmul 22 vedem pe Hristos singur la cruce, și anume până în momentul când El este înălțat *"din carnele bivolului"*. Aici Îl vedem singur la dreapta mării în ceruri. El nu mai este, ca în Psalmul 41, "Cel sărac", cu care inima poate să aibe părtășie aici pe pământ și pe care noi putem să-L urmăm pas cu pas pe parcursul vieții Sale de smerenie și slujire. Din contră, noi Îl vedem încoronat cu slavă și cinste, și așezat chiar în punctul central al puterii. Însă această poziție minunată este urmarea smeririi Sale. Duhul Sfânt se referă foarte clar la aceasta în Psalmul anterior 109. Vedem acolo cum oamenii răi urmăresc pe cel sărac și suferind (pe cel necăjit, a n i) și a cărui inimă este descurajată, ca să-l omoare (versetul 16). Acesta strigă: *"Eu sunt sărac și lipsit (necăjit: același cuvânt ca în versetul 16), și Îmi este rănită inima înlăuntrul meu"* (versetul 22). În cele din urmă Psalmul se încheie în versetul 31 cu certitudinea că DOMNUL *"stă la dreapta săracului (nevoiașului, e b y o n), ca să-l mătuiască de cei ce-i judecă sufletul"*.

Să observăm și construcția acestui Psalm, care este deosebit de caracteristică pentru Psalmii pe care noi i-am numit "Psalmii părtășiei". Mai mulți interlocutori discută despre o persoană; Hristos. Mai întâi David, prin Duhul profetic, vestește înălțarea lui Hristos, Domnul său, în cer (versetul 1). După aceea, același Duh profetic vorbește pentru DOMNUL, ca să vestească domnia lui Hristos peste

dușmanii Săi și instaurarea împărăției Sale peste un popor credincios, care va fi creat pentru slava împărăției Sale (versetele 2-3). Apoi auzim cum DOMNUL vorbește despre El: "*DOMNUL a jurat și nu-I va părea rău: Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec!*" (versetul 4). În versetele 5 și 6 rămășița credincioasă se adresează lui Dumnezeu Însuși. Ea vede pe Isus la dreapta Sa ("Domnul de la dreapta T a") și vestește judecata asupra națiunilor, care va preceda instaurarea împărăției pe pământ. În versetul 7 Duhul ne îndreaptă privirea spre trecut, ca să privim drumul consacrării, pe care a mers Domnul Isus ca t r i m i s al DOMNULUI. Rezultatul acestei cariere este înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu, despre care vorbește primul verset.

Acest dialog este prețios pentru inimă. Toți, în afară de Acela care este subiectul discuțiilor, se antrenează în dezbateri. La sfârșitul acestei priveliști sublime a minunatei Sale Slave pe tronul Tatălui Său, El atrage la Sine toate privirile și gândurile lui Dumnezeu, ale Duhului și ale răscumpărăților.

Să reluăm acum această temă în detaliu. În timpul vieții Sale, pe când oamenii erau împotriva Lui, D O M N U L a s t a t l a d r e a p t a C e l u i s ă r a c, a Celui nevoiaș (Ps. 109,31). Acum acest sărac s t ă l a d r e a p t a l u i D u m n e z e u, încoronat cu slavă și cu cinste, pentru că El a îndurat suferințele morții (Evrei 2,9). Aceasta este recompensa Sa personală. Însă șederea pe tronul Tatălui Său este numai o poziție de așteptare. El Se va așeza pe propriul Său tron, și atunci Dumnezeu Însuși va pune pe dușmanii Săi așternut al picioarelor Sale. În Psalmul 8 toată creațiunea este pusă la picioarele Lui, și Numele celui de-al doilea Adam este minunat pe t o t p ă m â n t u l. Aici în Psalmul 110, Cel lepădat, Cel sărac, stă în c e r și așteaptă împlinirea promisiunii care i-a fost făcută.

Aceasta însă nu este totul: acest Fiul al lui David este și Domn al lui David. Prin Duhul Sfânt, care numai El îl poate învăța în această privință, el vestește ce va face Dumnezeu pentru Fiul Său. Cât de prețios este să te preocupi cu Hristos, așa cum făcea David, fără să pierzi vre-un gând cu privire la El, chiar și acela care Îl caracterizează ca Rob. Marele împărat al lui Israel spune; "D o m n u l m e u." Astfel El, Omul înălțat, Unsul Dumnezeului lui Iacov, declară cu un alt prilej că Hristos va fi adevăratul Domnitor peste oameni, "*ca lumina dimineții, când răsare soarele, o dimineață fără nori*" (2 Sam. 23,1-4).

Probabil că în scrisorile Noului Testament Persoana lui Hristos ne este mai puțin prezentată în felul acesta exclusiv, așa cum este în Vechiul Testament, pentru că în Noul Testament este descoperită legătura strânsă a Adunării, a trupului, cu Capul ei. Totuși Filipeni 2,6-11 ne dă un exemplu despre aceasta. Scopul acestui loc este să ne îndrepte gândurile numai asupra lui Hristos și să întipărească adânc rezultatele practice care rezultă din aceasta: ca să putem avea parte de Slava Sa, noi ar trebui să avem același gând ca și El în smerirea Sa și să ocupăm ca și El ultimul loc, ca astfel, când va sosi timpul, stăpânul casei să poată spune: "*Prietene, urcă mai sus*" (Luca 14,10).

În continuare Psalmul acesta ne arată că pentru noi cunoașterea Tatălui depinde de Fiul: "*Nimeni nu vine la Tatăl, decât numai prin Mine*" (Ioan 14,6,9). Nimeni nu cunoaște pe Tatăl, "*decât numai Fiul, și acela căruia Fiul vrea să i-L descopere*" (Luca 10,22). De aceea aceste puține versete, care sunt complet umplute de Hristos, sunt pline și de cunoașterea lui Dumnezeu. Domnul, Jehova, este Cel care lasă pe Fiul lui David să șadă la dreapta Sa, care pune pe dușmanii Săi așternut picioarelor Sale, care trimite toiagul puterii Sale din Sion, care dă lui Hristos ca răsplată un popor plin de ascultare (compară Cântarea cântărilor 6,12) și care printr-un jurământ Îl declară Preot în veac după rânduiala lui Melhisedec.

Prin faptul că cel credincios este pus în felul acesta în fața Slavei Sale și vede pe Capul său înălțat peste toate, el Își îndreaptă privirea spre Tatăl, ca să se întrețină cu El. Ei au deplină părtașie în gândurile lor despre Preaiubitul Său și se bucură de hotărârile Sale pe care El le are cu privire la Hristos (Efeseni 1,9-10).

2. Dacă privim Psalmul 110 din punctul de vedere, în ce măsură Hristos a descoperit pe Israel în acest Psalm, găsim mai întâi în Psalmul 109,31 faptul că El a fost lepădat de către poporul incitat împotriva Lui, care voia să-L ucidă. În Psalmul 110,7 găsim o a doua realitate: drumul Său pe pământ, pe care El a mers ca un T r i m i s însărcinat cu o misiune și pe care El a dovedit deplină ascultare și dependență. Primul verset al aceluiași Psalm ne arată Slava Sa, odată ca replică la lepădarea Sa de către popor, apoi ca răsplată a îndeplinirii misiunii Sale; căci noi nu trebuie să uităm că cuvintele de început ale Psalmilor, în mod normal prezintă deja rezultatul care decurge din conținutul versetelor următoare.

Consecințele pământești ale înălțării lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu sunt:

1. El va fi Împărat și Domn pe pământ și va avea un popor ascultător în timpul zilelor puterii Sale.
2. El va fi Preot în veac după rânduiala lui Melhisedec. În această poziție, El (ca și Melhisedec odinioară față de Avraam) va binecuvânta din partea Celui Prea Înalt pe poporul Său cel nou, și invers, va lăuda pe Cel Prea Înalt din partea poporului acestuia.
3. El va fi Biruitorul, triumfătorul și judecătorul și în ziua mâniei Sale va nimici pe deplin toate puterile care se ridică împotriva Lui.

Aceste trei trăsături caracteristice vor fi pentru Israel în v i i t o r și aparțin istoriei profetice a acestui popor. Dimpotrivă, primele două caracteristici sunt pentru noi creștinii, care suntem deja popor al Lui, o posesiune a c t u a l ă. Noi suntem deja un popor ascultător și Îl avem ca Marele nostru Preot în cer. Cea de-a treia caracteristică a Domnului Isus este atât pentru noi cât și pentru Israel viitoare. Ea se referă la noi numai în măsura în care El prin judecata asupra dușmanilor Săi, la care El va participa împreună cu răscumpărății Săi, va instaura împărăția Sa pe pământ, la care Adunarea Sa va avea parte împreună cu El. În versetul 2 rămășița credincioasă se bucură să vadă toiagul puterii lui Hristos, așa cum s-a bucurat de toiagul puterii lui Moise, cu care el a bătut pe egipteni. Acest toiag va fi trimis din Sion, reședința împărăției, ca să-Și înalțe domnia în mijlocul dușmanilor Săi. Poporul Său nu va mai fi de acum înainte un popor încăpățânat, așa cum a fost în timpul când Domnul Isus se afla în mijlocul lui, fără prestigiu, constrâns și disprețuit. În timpul acestei domnii minunate, când El va sta ca Preot pe tronul Său, El va fi nu numai "Împărat al neprihănilor" și "Împărat al păcii", ci și singurul canal al legăturilor reciproce dintre cer și pământ.

La urmă, credincioșii rămășiței își întorc privirea înapoi, spre timpul când ei "nu L-au băgat în seamă". Acum ei Îl privesc cu plăcere, așa cum a fost El atunci, ca mesager al lui Dumnezeu în trimiterea Harului Său, în drumul Său ca Om dependent, smerit, care S-a dăruit pe deplin slujbei pe care Tatăl I-a încredințat-o. În mod sigur acestea nu sunt lucrurile cele mai neînsemnate ale Slavei Sale. Așa a fost Ilie la pârâul Cherit, dependent numai de Dumnezeu, ca să-și împlinească misiunea; așa au bătut tovarășii lui Ghedeon din pârâu, înainte ca ei să elibereze pe Israel de jugul lui Madian. Așa și rămășița profetică a lui Iuda, după ce ea a recunoscut pe Mesia al ei, va merge pe urmele Lui și va fi dusă pe un drum drept la râuri de apă (Ieremia 31,9).

Cât de sublime sunt aceste trăsături de caracter ale Domnului Isus, chiar dacă sunt privite numai din perspectiva lui Israel (noi vom vedea însă ce rază de acțiune au asupra noastră)! Ce privilegiu să fi chemat să le cunoști și să le privești! Hristos în toate trăsăturile Lui diferite este obiectul preocupărilor credinciosului, care are parte cu El și se bucură cu El. Aceasta este părtășia.

3. Mult mai înaltă decât această părtășie, este însă părtășia noastră cu Tatăl și cu Fiul! De aceea acest Psalm, așa cum s-a spus, este mereu amintit în Noul Testament, ca să ne relateze despre părtășia creștină în cer. Dorim să privim acum câteva din aceste locuri.

Marcu 16,19 ne indică timpul în care faptele amintite în primul verset al Psalmului 110, care pentru prorocul împărătesc David erau de domeniul viitorului, au devenit realitate. "*Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu.*" Mai înainte nu putea să fie

descoperită părtășia cu un Hristos ceresc. În Evanghelia după Marcu El Se așează ca Slujitor la dreapta lui Dumnezeu, în Luca, ca Fiu al Omului (Luca 22,69), în Ioan 20,17 ca Fiu al Tatălui și în Psalmul 110,1 ca Slujitor și Fiu al lui Dumnezeu. Noul Testament ne introduce în părtășia unui Hristos ceresc, care a fost descoperit în toate aceste trăsături.

În Faptele Apostolilor 2,33-35 este folosit primul verset al Psalmului nostru ca să arate iudeilor că Dumnezeu a făcut pe Isus, pe care ei L-au răstignit, Domn și Hristos. Însă înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu a avut ca urmare și faptul că a fost dat Duhul Sfânt. Prin acest Duh noi intrăm în părtășie cu Hristos din cer, așa cum se spune în Ioan 14,20: "*În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine și Eu în voi.*"

În 1 Corinteni 15,25 este amintit același loc, ca să arate că Domnia lui Hristos se va sfârși abia atunci când toți dușmanii Săi vor fi puși la picioarele Sale. Însă în 2 Corinteni 3,18 vedem că noi, în timp ce așteptăm aceasta, prin Duhul putem vedea cu fața descoperită Slava Domnului, care a fost necunoscută chiar și celor mai avansați credincioși ai vechiului legământ. Această contemplare lucrează în noi transformarea în același chip al Lui și ne face să fim o epistolă a lui Hristos înaintea lumii (2 Cor. 3,2,18). Acesta este rezultatul binecuvântat al părtășiei noastre cu El.

Efeseni 1,20-23 ne prezintă o aplicare foarte prețioasă a Psalmului 110: "*Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice autoritate și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare și L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți.*" Un asemenea adevăr nu putea să fie descoperit în nici-un chip credincioșilor Vechiului Testament: Adunarea unită prin Duhul Sfânt cu Hristos cel înviat, este legată de nedespărțit ca trup cu Capul proslăvit în cer. Același Hristos așteaptă nu numai ca Dumnezeu să-I supună pe toți vrăjmașii Săi sau ca toată creațiunea să I se supună, ci ca totul, absolut totul, să-I fie supus - și Adunarea va avea parte cu El la această domnie universală. În timp ce noi așteptăm aceasta, noi suntem deja așezați în El în locurile cerești (Efeseni 2,6).

Epistola către Evrei se referă mereu la Psalmul nostru. În Evrei 1,3 șederea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu este dovada împlinirii desăvârșite a lucrării prin care noi am fost curățiți. În versetul 13 al aceluiași capitol este citat Psalmul 110, ca să dovedească că El nu este numai Dumnezeu, ca în Psalmul 45, numai Creatorul cel veșnic, ca în Psalmul 102, ci și Fiul. În capitolul 8, El stă la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, unde Duhul Sfânt leagă împreună versetul întâi și al patrulea al Psalmului 110. În această caracteristică, Hristos este Slujitorul adevăratului Cort, al Locului Preasfânt ceresc, are milă de slăbiciunile noastre, ne dă deplină libertate să intrăm înaintea Tronului Harului, ne dă ajutor la vremea potrivită și ne mântuiește pe deplin, Acela prin care noi ne apropiem de Dumnezeu (cap. 7,25). Toate acestea nu au fost cunoscute credincioșilor vechiului legământ. În cap. 10,12-13, El S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, ca mărturie a lucrării pe care El a făcut-o. Șederea Sa la dreapta lui Dumnezeu, ne lasă deci să recunoaștem desăvârșirea absolută a lucrării Sale. Nici aceasta n-a fost cunoscută sub Lege. În cap. 12,2, Domnul Isus S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu ca Urzitorul credinței și ca Cel ce o desăvârșește, ca să ne dea părtășia, parte și bucurie cu El Însuși.

În Coloseni 3,1 Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu, și viața noastră este ascunsă cu El în Dumnezeu. Noi avem deja acum parte de viața Sa; când El va fi descoperit, vom fi și noi descoperiți cu El în slavă. Poate să fie o părtășie mai desăvârșită pentru prezent și veșnicie?

Potrivit cu Apocalipsa 3,21 El ne va lăsa să ședem împreună cu El pe propriul Său tron, așa cum El a stat împreună cu Tatăl Său pe tronul Acestuia. În Apocalipsa 4 și 5, toți sfinții proslăviți care stau pe

tronul Său, alcătuiesc o parte a acestui întreg simbolic, care este numit **T r o n u l** și al cărui punct central îl ocupă Mielul junghiat.

S-ar putea aminti mult mai multe locuri, mai ales cu privire la preoția lui Hristos, amintită în versetul 4. Însă locurile citate până acum ajung ca să arate că dacă Psalmul 110 ne prezintă pe Hristos ca Acela care ca Omul înviat este **s i n g u r u l** care ocupă locul înălțării în cer, Noul Testament leagă pe credincioși **c u E l** în această stare. Noi suntem uniți cu El, într-un chip deplin și cuprinzător, în șederea Sa la dreapta lui Dumnezeu. Dacă El stă acolo, noi suntem în El; dacă El domnește, și noi domnim cu El; dacă El este Împărat și Preot pe tronul Său - noi suntem împărați și preoți împreună cu El. Dacă în cele din urmă, când ne coborâm iarăși din această înălțime pe pământ, Îl întâlnim ca trimis al Tatălui, care *"pe drum a băut din pârâu"*, atunci noi suntem uniți cu El și în aceasta; căci El a spus: *"Așa cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume"* (Ioan 17,18).